

[Inger Stilling Pedersen]

kan gøre andet for end at give dem en seng og måske stimulere til at begynde at vaske deres tøj og gøre nogle ting selv og ligesom arbejde sig op? Det er i hvert fald ikke noget, der gøres på en måned.

Så jeg er en arg modstander af den finansiering, der er lagt op til, men ikke af alle de gode intentioner, der er i dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Hvis jeg skal være helt ærlig, tror jeg såmænd ikke, der er megen kassetænkning på dette område, og skulle det endelig vise sig, må man jo tage en diskussion med den kommune, der tænker i kasser i forbindelse med mennesker, hvis problem er overhovedet at have et selvværd, overhovedet at have et sted at sove, overhovedet at forstå, at der er en idé i at stå op i morgen. Jeg tror det faktisk ikke. Jeg synes egentlig ikke, at et område som dette her egner sig til den type mistæneliggørelse af systemerne.

Men jeg er meget enig i, at vi er i en helt anden situation, end da § 105 blev lavet. Det er et helt andet klientel, vi i dag har. Alle undersøgelser viser, at de er blevet yngre, der er flere kvinder, der er flere på krisecentre, der er børn, og det skal vi selvfølgelig forstå at gøre noget ved. Derfor, når fru Pia Christmas-Møller siger, at det er en amtsopgave at sørge for det nødvendige antal pladser, er mit spørgsmål lige præcis: Vil amterne gøre det? Eller rettere: Vil kommunerne være med til at betale for det, hvis de synes, de derhjemme i et skur – hvis jeg skal være lidt grov – kan finde en billigere løsning? Jeg har ellers megen respekt for det, der foregår i kommunerne, så jeg vil gerne fokusere på netop dette problem i denne diskussion. Hvis kommunerne kan finde billigere løsninger hjemme hos sig selv, hvorfor i alverden skulle de så betale til en eller anden fjern institution?

Jeg siger det, fordi vi jo desværre indimellem ser det praktiseret andre steder, så jeg synes, vi skulle være lidt ærlige over for os selv her i Folketinget: Hvad er det for et område, vi snakker om? Det drejer sig kun om 400 mio. kr., det drejer sig måske kun om 500 personer på årsbasis. Har et rigt samfund ikke råd til at sige, at den opgave påtager vi os fra centralt hold for at være sikker på, at der er den seng til

rådighed, at der er den morgenmad til rådighed, at vi kan give et menneske, der føler sig på det yderste med sig selv og sin tilværelse, en håndsækning? Det er den måde, jeg prøver at tænke på, så jeg synes sådan set slet ikke, at alt det med kassetænkning fortjener at blive draget ind i diskussionen.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hvordan er det i dag? Er det sådan, at staten, som jo finansierer 75 pct. af udgifterne til dette område, også har afgørende indflydelse på, hvad den enkelte får tilbudt? Nej, sådan er virkeligheden ikke i dag, det er kommunerne, som bestemmer, hvad den enkelte skal visiteres til. Sådan hænger tingene sammen i dag.

Jeg tror ikke på, at vi kan få staten involveret mere konkret og mere aktivt i forhold til den enkelte, og jeg tror heller ikke, det er ønskeligt eller hensigtsmæssigt. Vi skal ud på det lokale niveau for at yde den konkrete indsats, og her er det vigtigt, at de økonomiske motivationer går i den rigtige retning.

Fru Jytte Hilden betvivlede, at der findes kassetænkning på området i dag. Det er da meget muligt, at TV 2's nyhedsredaktion har op-drevet et ganske specielt tilfælde her for nylig, men her kunne vi opleve en yngre mand – hvad var han, 30-35 år måske – fortælle klart og tydeligt, at han havde ophold på en § 105-institution. Han havde fået et konkret arrangement med et beskæftigelsesinitiativ, men han var blevet blokeret af kommunen, som ikke ville bevilge de nødvendige penge, så projektet kunne køre. Er det ikke kassetænkning? Jeg kalder det skrap kassetænkning, der virker som en barriere for at komme videre i tilværelsen.

Men jeg vil godt sige, at selv om vi meget gerne går ind for tankegangen i lovforslaget, mener vi jo ikke, at alle institutioner i dronningeriget absolut skal finansieres på denne måde i fremtiden. Der er institutioner, som er 100 pct. statsfinansierede i dag, og som også skal blive ved med at være det, Koføeds Skole og Møldrup Behandlingshjem er gode eksempler. Så det er altså ikke et fuldstændig ensidigt, men derimod et nuanceret billede med en bred vifte af tilbud, vi ønsker at etablere på dette område.